

„Ľudský život nie je vedecká rovnica, ale je úžasne dramatický a farebný ako príbeh, ktorého koniec nepoznáte.“ (L. Strobel – Kauza viera)

V spomínanej knihe sa hovorí o Bohu – vševediacom. Nie jeden raz sme si možno položili otázku: Keď to Boh vedel, prečo to dopustil? Avšak ľudská logika sa nedá porovnávať s tou božskou. P. Kreeft to v knihe vysvetľuje na príklade medveďa a poľovníka: *„Predstavme si medveďa chyteného do pasce a poľovníka, ktorému je ho ľúto a chce ho oslobodiť. Snaží sa získať si jeho dôveru, ale keďže sa mu to nedarí, musí mu vstreliť nábojnicu s narkotikom. No medveď si, pravdaže, myslí, že to je útok na neho a poľovník sa ho snaží zabiť. Neuvedomuje si, že je to z ľútosti k nemu, že je to snaha pomôcť mu. Potom, aby medveďa dostal z pasce von, poľovník ju musí ešte väčšmi pritiahnuť, aby uvoľnil zaseknutú strunu. Ak by bol medveď v tej chvíli pri vedomí, bol by ešte viac presvedčený, že poľovník je jeho nepriateľ, ktorý mu prišiel spôsobiť utrpenie a bolesť. Ale bude sa mýliť. Spraví si nesprávny záver, lebo nie je ľudskou bytosťou. Verím, že Boh niekedy robí to isté nám a my to nemôžeme pochopiť o nič lepšie, ako medveď nemohol porozumieť motívom poľovníka. A pritom práve tak, ako mu mohol dôverovať, my môžeme dôverovať Bohu.“*

Získať si niekoho dôveru je mnohokrát beh na dlhé trate. A niekedy aj treba byť opatrný pri tom, komu budem dôverovať a komu nie. Niekedy si treba aj dôveru preveriť. Bolo by to úžasné, keby si Boh získal úplne našu dôveru. Aj vtedy, keď ju občas vyskúša ako ju skúšal napr. u Abraháma, keď chcel, aby mu obetoval svojho jediného, vytúženého syna Izáka. Abrahám to nakoniec urobiť nemusel. A Boh? Boh ho vyskúšal, ale nakoniec Boh sám vykonal túto obeť so svojím synom namiesto Abraháma. Naozaj božská logika je na míle vzdialená od tej ľudskej.